

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 116/2024-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného Mgr. Petrom Kubalom, advokátom, Pod Párovcami 55, Piešťany, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/17-18/2022-288 zo 14. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. mája 2022, ktorá bola doplnená podaniami z 11. mája 2022 a 23. mája 2023, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy, základného práva na nedotknuteľnosť osoby a súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje tiež napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žiada priznať aj finančné zadosťučinenie 100 eur a náhradu trov právneho zastúpenia 410,26 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 40C/60/2019-83 z 22. septembra 2021 bolo sťažovateľovi uložené dočasne do právoplatného skončenia konania vo veci samej [vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“)] nevstupovať do domu nachádzajúceho sa v obci [REDAKOVANÉ], na pozemok, na ktorom sa nachádza dom, a na ďalší susedný pozemok (ďalej aj „spoločné nehnuteľnosti“).

3. Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu o nariadenom neodkladnom opatrení podľa § 325 ods. 2 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) podal odvolanie. Následne uznesením okresného súdu č. k. 40C/60/2019-162 z 10. decembra 2021 bolo zrušené uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia, proti ktorému žalobkyňa (bývala manželka sťažovateľa) podala odvolanie. O podaných odvolaniach strán sporu bolo rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu tak, že bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia (výrok I) a uznesenie okresného súdu o zrušení uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia bolo zmenené tak, že návrh sťažovateľa na zrušenie neodkladného opatrenia bol zamietnutý (výrok II).

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ uviedol, že nariadené neodkladné opatrenie nemá dostatočnú vecnú spojitosť s predmetom konania (majetkový spor). V prípade § 325 ods. 2 CSP ide o demonštratívny výpočet, ale sú v ňom vyjadrené zároveň aj základné predpoklady pre nariadenie daného neodkladného opatrenia. Musí preto existovať spojitosť medzi predmetom konania a obsahom požadovaného neodkladného opatrenia. Najmä v prípadoch tzv. majetkových sporov, akým je aj konanie o vyporiadanie BSM, súd by mal pristupovať pri nariadovaní neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP „opatrnejšie“ a dôslednejšie posudzovať splnenie podmienok pre jeho nariadenie. Súd musí vziať do úvahy, či cieľom neodkladného opatrenia nie je skôr „nástroj“ a vytvorenie „tlaku“ na stranu sporu, aby sa v majetkovom spore mimosúdne dohodla s protistranou. Napadnuté uznesenie vybočuje z rámca základného konania a nemá súvislosť s možným výsledkom základného konania, ktorého finálnym výsledkom nemôže byť usporiadanie sporov o užívanie, resp. rušenia v užívaní spoločných nehnuteľností tak, ako túto otázku nastoľuje konanie o neodkladnom opatrení. Zároveň v rámci konania o vyporiadanie BSM nie je posudzované a ani rozhodované o (ne)užívaní majetku, resp. o iných s užívaním spojených aspektov.

5. Podľa názoru sťažovateľa z dôvodu dôkaznej núdze žalobkyne absolútne chýba nosný predpoklad neodkladnosti potreby dočasnej úpravy pomerov, resp. jeho osvedčenie, keďže takýto predpoklad nevyplýval zo žiadneho dôkazu a zo žiadnej v konaní osvedčenej skutočnosti. Krajský súd nevezal do úvahy dôkaz, ktorý by nebol „produktom“ niektorého člena domácnosti, t. j. taký dôkaz, ktorý by vykazoval väčší stupeň objektívnosti a „nezávislosti“. Spolužitie medzi sťažovateľom a žalobkyňou nie je ideálne a existujú medzi nimi rozpory. Žiaden dôkaz nepreukázal, že by sťažovateľ fyzicky napadol žalobkyňu a že je jedinou príčinou nezhôd a hádok so žalobkyňou. Ak žalobkyňa iniciuje hádky, je prirodzenou reakciou na takéto jej správanie, že sa sťažovateľ bráni. Krajský súd však vyhodnotil, že sťažovateľ zasahuje do fyzickej integrity žalobkyne, čo je absolútne nepravdivé skutkové zistenie. Sťažovateľ popieral a popiera, že by bol agresorom. Krajský súd nepostupoval v súlade s § 325 ods. 1 CSP, pretože krajský súd zjavne neaplikoval celú právnu normu, ale len jej časť, tým, že pri posudzovaní odvolania sťažovateľa zjavne neaplikoval celé ustanovenie § 325 ods. 1 CSP. Argument súdov o rýchlosti rozhodovania

o návrhoch na nariadenie neodkladných opatrení je len odôvodňovaním neschopnosti konať rýchlo aj v prípade, že by malo byť nariadené pojednávanie na prejednanie takého návrhu. Sťažovateľ sám iniciatívne navrhoval, aby bolo nariadené pojednávanie v zmysle § 329 ods. 1 CSP, na ktorom by boli vypočutí svedkovia a strany sporu. Okresný súd by mal priestor riadne zistiť skutkový stav a vytvoril by sa tak priestor (aj pre krajský súd) na posúdenie všetkých okolností a súvislostí celej veci.

6. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd a najmä krajský súd nedáva jasnú odpoveď na všetky podstatné a nosné otázky ním nastolené predovšetkým v jeho odvolaní. Krajský súd nedostatočne reagoval na argument o neprimeranosti zvoleného prostriedku vo väzbe na skutočne osvedčené podstatné skutočnosti len žalobkyňou a čestnými vyhláseniami tretích osôb ako svedkov. Ďalej krajský súd nedostatočne reagoval na sťažovateľom namietanú nelogickosť a hmlistosť časových súvislostí popísaných v návrhoch žalobkyne v spojení s prítomnosťou tretích osôb a na možnú účelovosť návrhu v spojitosti s prebiehajúcim konaním o vyporiadanie BSM. Osobitne tiež možno vytknúť absenciu vlastných úvah krajského súdu v súvislosti s opakovane sťažovateľom prezentovaným testom proporcionality vo svetle závažnosti zásahu do práv sťažovateľa. Test proporcionality, ktorého vykonanie krajský súd naznačil vážením jednotlivých hodnôt, nezohľadňuje skutočnosť, že napadnutým opatrením je zasiahnuté nielen právo vlastníť majetok sťažovateľa, ale aj jeho právo na súkromie. Krajský súd teda nesprávne a zúžene identifikoval dokonca aj hodnoty, ktoré majú byť predmetom pomerovania v rámci testu proporcionality. Tiež chýba akákoľvek právna úvaha, či nebolo možné použiť na dosiahnutie sledovaného cieľa štrenejší prostriedok. Ide o reálne deliteľné spoločné nehnuteľnosti (veľký dom), ktoré dosiaľ užívali žalobkyňa a sťažovateľ oddelene, a preto by bolo možné pristúpiť napr. k nariadeniu neodkladného opatrenia, ktoré by zakazovalo vzájomné priblíženie sa žalobkyne a sťažovateľa vrátane vzájomného zákazu vstupu do časti spoločnej nehnuteľnosti, ktorá je užívaná druhou stranou. Následky „osvedčenia dôvodnosti“ zásahu sú pre sťažovateľa (minimálne na obdobie 12 mesiacov) porovnateľné, resp. ešte ťažšie ako napr. následky výkonu exekúcie a znamenajú pre neho faktické bezdomovectvo a tým reálnu možnosť uviaznutia v pasci chudoby. Sťažovateľ je dôchodca, ktorý nedisponuje takým príjmom (400 eur mesačne), aby bol schopný zabezpečiť si náhradné adekvátne ubytovanie, hoci by aj chcel a mal záujem si platiť komerčný nájom.

7. Krajský súd mal nielen zvažovať osvedčenie nároku žalobkyne, ale aj otázku proporcionality zásahu a túto náležite odôvodniť. Týmto otázkam sa krajský súd nevenoval, resp. primeranosť zásahu odôvodňuje floskulou o „danom stave“. Absentuje tiež akákoľvek úvaha o vyhodnotení miery presvedčivosti dôkazov, t. j. z akého dôvodu sú tvrdenia a dôkazy sťažovateľa natoľko slabé a nedôveryhodné, že nie sú spôsobilé narušiť „ucelený pohľad na intenzitu jeho nevhodného správania“. Ak krajský súd konštatuje, že vyjadrenia troch členov domácnosti sú podporené ďalšími dôkazmi, tieto dôkazy mal špecifikovať a vysvetliť, ako ich vyhodnocuje. Podľa názoru sťažovateľa však takéto dôkazy objektívne neexistujú. Je nepochybné, že krajský súd odôvodnil svoje uznesenie nedostatočne a arbitrárne, čo je v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Podľa názoru sťažovateľa chýba tiež prvok neodkladnosti, t. j. bezprostrednej potreby úpravy pomerov. Ak žalobkyňa trpí roky v dôsledku správania sťažovateľa, nie je mu zrejmé, prečo podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia až po rozvoде, resp. potom, keď sťažovateľ nesúhlasil s jej návrhmi na vyporiadanie BSM. Incident z júna 2021, ktorý opisuje žalobkyňa a dcéra, sa nestal. Krajský súd neprihliadol na princíp prezumpcie neviny vo vzťahu k zodpovednosti

za tvrdený priestupok sťažovateľa a túto skutočnosť nevyhodnotil v prospech sťažovateľa. S ohľadom na právoplatné zastavenie priestupkového konania krajský súd túto skutočnosť opomenul. Zároveň od podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia po rozhodnutie krajského súdu ubehlo viac ako 6 mesiacov.

9. Sťažovateľ tiež uviedol, že dočasnosť nariadeného neodkladného opatrenia je „*iluzórna*“ vzhľadom na dĺžku súdnych konaní. Neodkladné opatrenie je len zdanlivým spôsobom dočasné, ak nie je možné ani teoreticky predpokladať dĺžku konania o vyporiadanie BSM.

10. Podľa názoru sťažovateľa pozornosti krajského súdu uniklo, že právnu úpravu neodkladných opatrení nemožno interpretovať mimo rámca case-law Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj mimo rámca čl. 20 ods. 1 ústavy. Napadnuté uznesenie najmä svojimi právnymi dôsledkami v podstate rezignuje na požiadavku a zároveň ústavnú garanciu, že každé opatrenie štátu zasahujúce do práva na pokojné užívanie majetku musí nastoliť spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti (zhmotneného vo verejno-mocenskom akte súdu) a potrebou dodržiavania práv jednotlivca. Uvedený imperatív, ktorý zamedzuje, aby jednotlivec v súvislosti s opatrením štátu pozbavujúcim alebo obmedzujúcim ho vo vlastníckom práve znášal tzv. nerovnovážne bremeno, „*vyžaruje*“ aj do právnej regulácie obsiahnutej v čl. 20 ods. 1 ústavy a predstavuje aj tzv. pozitívny záväzok presadzovať uvedenú ústavnú kautelu aj v oblasti aplikácie podústavných noriem. Od začiatku nastúpenia právnych účinkov je zásah do práv a právom chránených záujmov sťažovateľa neprimeraný k nárokom protistrany, ktorým sa má neodkladným opatrením poskytnúť dočasná ochrana. Je tu právny stav, ktorý je nielen v rozpore so zásadou proporcionality, ale aj z pohľadu ochrany vlastníckeho práva zasahuje ústavne neudržateľným spôsobom do práva sťažovateľa garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy. Je nepochybné, že spoločné nehnuteľnosti sú aj obydliím sťažovateľa. Neodkladné opatrenie s ohľadom na ústavný inštitút nedotknuteľnosti obydlia bolo zjavne nariadené v takom rozsahu, ktorý nie je primeraný legitímnemu zásahu do práva na ochranu obydlia, ako aj práva na ochranu súkromia sťažovateľa.

11. Podaním z 18. mája 2022 sťažovateľ žiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu. V ňom uviedol, že je dôvodné očakávať, že bude podaný návrh na vykonanie exekúcie, keďže žalobkyňa upozorňovala nepriamo, že bude trvať na splnení povinností vyplývajúcich z nariadeného neodkladného opatrenia. V prípade zrušenia napadnutého uznesenia by už nebolo možné reštituovať následky zrušeného rozhodnutia. Prípadné zrušenie napadnutého uznesenia s odstupom času môže spôsobiť nenapraviteľnú zmenu v spôsobe života sťažovateľa, pohody bývania, pričom celá „*situácia*“ vplyva veľmi negatívne na jeho zdravie. Sťažovateľ si nevie predstaviť, kam sa po plánovanej operácii vráti, t. j. kde bude po operácii vykonávať rekonvalescenciu, a preto je odkázaný na bývanie v spoločných nehnuteľnostiach. Účinky napadnutého uznesenia znamenajú pre neho faktické bezdomovectvo. Z jeho príjmu si nevie dočasne ani prechodne zabezpečiť náhradné bývanie. Rešpektovanie nariadeného neodkladného opatrenia znamená faktickú nemožnosť si prevziať osobné veci a iné osobné potreby, ktoré potrebuje pre svoje živobytie. Sťažovateľovi zostalo holé (spolu)vlastníctvo a za súčasného stavu (zánik BSM, ktoré zatiaľ nie je vyporiadané) nevie s predmetom svojho vlastníctva nakladať. Z tohto dôvodu je preto nepriamo nútený akceptovať návrhy žalobkyne na vyporiadanie BSM, ktoré však nie sú pre neho ekonomicky dôvodné a prijateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a po zistení, že obsahuje zákonom požadované náležitosti, skúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

13. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom (I. ÚS 31/05) a v zásade nemá právomoc preskúmať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, so základnými právami. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (IV. ÚS 43/04).

14. Ústavný súd vo svojej judikatúre týkajúcej sa neodkladných opatrení opakovane uviedol, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09, IV. ÚS 282/2018, IV. ÚS 13/2020).

15. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností; za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 282/2019).

16. Bez ohľadu na uvedené však aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať rovnako ako iné rozhodnutia predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané

príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle (m. m. IV. ÚS 136/2014, IV. ÚS 332/2018, II. ÚS 427/2020). Všeobecný súd je povinný pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach poskytnúť ochranu nielen tomu, kto sa vydania takého opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje (m. m. IV. ÚS 257/2010).

17. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľom v ústavnej sťažnosti. Zároveň posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia vzhľadom na už uvedenú judikatúru ústavného súdu.

18. Ústavný súd v kontexte posudzovanej ústavnej sťažnosti najskôr považuje za nutné pripomenúť, že neodkladné opatrenie predstavuje svojou povahou výnimočné opatrenie, ktoré možno nariadiť len v prípade, ak je skutočne potrebné bezodkladne upraviť pomery medzi sporovými stranami, čiže ak nastane medzi nimi taký stav právnych alebo faktických vzťahov, ktorý bezpodmienečne vyžaduje urýchlené poskytnutie súdnej ochrany. Nariadenie neodkladného opatrenia je možné a prípustné jedine vtedy, ak jeho navrhovateľ (v intenciách napadnutého uznesenia navrhovateľka) osvedčí (1) nárok, ktorý žiada chrániť neodkladným opatrením, (2) právny vzťah medzi stranami sporu, ktorý je potrebné upraviť neodkladným opatrením, a (3) tvrdenie, že existuje reálne nebezpečenstvo a bezprostredne hroziaca ujma. Nariadenie neodkladného opatrenia bez splnenia uvedených podmienok by mohlo viesť k neprimeranému zásahu do právneho postavenia iných osôb, čím by mohlo dôjsť k narušeniu ústavného princípu proporcionality, ktorý predstavuje nosnú ideu pri riešení konfliktu rôznych základných práv a slobôd, resp. pri riešení ich konfliktu s iným verejným záujmom. Pre neodkladné opatrenie je pritom rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP), v okolnostiach skúmaného prípadu je teda rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia okresného súdu.

19. Vo svojom uznesení o nariadení neodkladného opatrenia okresný súd okrem iného uviedol, že účelom neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) a f) CSP je eliminovať kontakt páchatel'a domáceho násillia alebo osoby dôvodne podozrivej z takéhoto skutku s jeho obeťou. Neodkladným opatrením možno osobe, proti ktorej návrh smeruje, uložiť, aby dočasne nevstupovala do domu alebo bytu, v ktorom chránená osoba býva. Pre nariadenie neodkladného opatrenia je irelevantné, či v prospech povinnej osoby svedčí vlastnícke alebo iné subjektívne právo vo vzťahu k dotknutému domu alebo bytu. Pri nariadovaní neodkladného opatrenia musí mať súd za osvedčené dôvodné podozrenie z násillia na žalobcovi alebo ohrozenie jeho telesnej alebo duševnej integrity. Pôjde napríklad o lekárske správy, trestné oznámenia, čestné vyhlásenia tretej osoby (svedka).

20. Od incidentu (jún 2021) do podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uplynuli približne tri mesiace. Žalobkyňa v čase incidentu, resp. bezprostredne po ňom nekontaktovala políciu, ktorá by bola oprávnená vykázat' páchatel'a domáceho násillia zo spoločného obydllia. Okresný súd preto nemal osvedčenú naliehavosť úpravy pomerov uložením neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) CSP, ktoré rieši najakútnejšie situácie domáceho násillia. Na základe skutkových tvrdení žalobkyne a ňou predloženými dôkazov okresný súd vyhovel jej návrhu, keďže vec právne posúdil tak, že ide o neodkladné opatrenie podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP. Uvedené ustanovenie sa síce hypotézou právnej normy čiastočne prelína s hypotézou právnej normy označenej žalobkyňou [§ 325 ods. 2 písm. e) CSP], keď ohrozenie telesnej alebo duševnej integrity nepochybne predstavuje aj domáce násillie. Čiastočne sa líši v predpokladoch nariadenia tohto

neodkladného opatrenia (osvedčenie domáceho násilia, resp. osvedčenie zásahu do telesnej a duševnej integrity) a jeho následkoch (možnosť domáhať sa náhrady škody).

21. Okresný súd uviedol, že sťažovateľ opakovane a dlhodobo verbálne napádal žalobkyňu a viackrát ju napadol aj fyzicky (čestné vyhlásenie syna), napadol aj syna, pričom kopal aj žalobkyňu (čestné vyhlásenie, potvrdenie o oznámení priestupku, lekárska správa). Zároveň okresný súd považoval za osvedčené, že v júni 2021 sťažovateľ napadol žalobkyňu. Okresný súd však nemal preukázanú intenzitu tohto incidentu, keď z potvrdenia o oznámení priestupku nevyplýva, ako opísala priebeh incidentu žalobkyňa. Z lekárskeho správ vyplýva, že žalobkyňa nemala opuch na krku ani hematóm a röntgen chrbtice bol negatívny. V čestnom vyhlásení syn uviedol, že o incidente sa dozvedel od žalobkyne. Z vyjadrení žalobkyne a aj čestného vyhlásenia syna vyplýva, že od mája 2021 nežije s rodičmi v spoločnej domácnosti. Syn tak nemohol byť priamym svedkom incidentu a jeho informácie o ňom sú preto iba sprostredkované žalobkyňou.

22. Sťažovateľ zasahuje dlhodobo do telesnej a duševnej integrity žalobkyne tým, že ju verbálne napáda, vyhrožuje jej a v minulosti došlo aj k fyzickému napadnutiu, čo v žalobkyne môže vyvolať obavy o svoj život a zdravie. Osobe, do ktorej telesnej a duševnej integrity je zasahované, musí byť v odôvodnených prípadoch poskytnutá okamžitá a efektívna súdna ochrana. Hoci ide o výrazný zásah do práv sťažovateľa, potrebné ale bolo bezodkladne upraviť pomery medzi stranami sporu nariadením neodkladného opatrenia, keď spolužitie strán sporu (spoločné užívanie domu) je sprevádzané opakovanými zásahmi sťažovateľa do telesnej a duševnej integrity žalobkyne a je potrebné zabrániť ďalším takýmto zásahom.

23. Zároveň okresný súd nepovažoval za dôvodné, aby svoje bydlisko opustila práve žalobkyňa, ktorá je terčom útokov na svoju telesnú a duševnú integritu, ktorá je navyše invalidnou dôchodkyňou. Osobu, do ktorej telesnej a duševnej integrity je protiprávne zasahované, ktorá je ponižovaná verbálnymi útokmi, je potrebné pred ďalším takýmto protiprávnym konaním ochrániť. Pri porovnávaní dopadov nariadenia, resp. nenariadenia neodkladného opatrenia na strany sporu okresný súd dospel k záveru, že je potrebné dať prednosť ochrane žalobkyne pred zásahmi do jej integrity pred ochranou práva sťažovateľa užívať spoločné nehnuteľnosti, keď v konaní o vyporiadanie BSM sťažovateľ súhlasil s prikázaním spoločných nehnuteľností do výlučného vlastníctva žalobkyne.

24. Následne okresný súd zrušil nariadené neodkladné opatrenie, keďže z návrhu sťažovateľa na zrušenie neodkladného opatrenia a ním predloženého rozhodnutia Okresného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy, oddelenia priestupkov č. k. OU-TT-OVVS2-2021/020582-004 z 18. augusta 2021, ktorým sa priestupkové konanie proti sťažovateľovi zastavilo (nepodarilo sa mu preukázať spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, že 25. júna 2021 fyzicky napadol žalobkyňu a celá vec zostala v rovine tvrdenia proti tvrdeniu), zistil, že dôvody na nariadenie neodkladného opatrenia sa zmenili. Vzhľadom na rozhodnutie v priestupkovom konaní dôkaz predložený žalobkyňou (oznámenie o priestupku) stratil relevanciu a zostávajúce predložené dôkazy s ohľadom na protikladnosť tvrdení strán nie sú dostatočné na preukázanie, že sťažovateľ zasahuje do telesnej a duševnej integrity žalobkyne.

25. Medzi stranami sporu dochádza k vzájomnému osočovaniu a vzťahy medzi stranami sporu nie sú dobré. Je však sporné, či nad rámec týchto vzájomných verbálnych útokov sťažovateľ neprimerane zasahuje do telesnej a duševnej integrity žalobkyne. Čestné vyhlásenie syna okresný súd posúdil s prihliadnutím na skutočnosť, že tento býva od mája 2021 v zahraničí, a preto jeho

informácie o incidente môžu byť iba sprostredkované žalobkyňou. Z lekárskej správy tiež nevyplýva napadnutie žalobkyne s výnimkou jej tvrdení uvedených lekárovi. Tvrdenia žalobkyne (že má po údajnom útoku zdravotné problémy, že dcéra strán sporu trpí agresívnym správaním sťažovateľa, že sa hnevá na neho, že napadol matku, keď nebola doma) dostatočným spôsobom nepreukázala. Prebiehajúce priestupkové konanie malo zásadný význam pre nariadenie neodkladného opatrenia. Medzi stranami síce nebolo sporné, že dcéra žalobkyne odmietla sťažovateľovi podpísať čestné vyhlásenie, že nebola svedkom toho, že sťažovateľ napadol žalobkyňu. Okresný súd však zobral do úvahy skutočnosť, že svoje vyhlásenie nepredložila ani žalobkyňa, hoci dcéra strán sporu je jediná, ktorá mohla byť (a zo skutkových tvrdení sťažovateľa vyplýva, že v určitom rozsahu aj bola) svedkom zásahov sťažovateľa do telesnej a duševnej integrity žalobkyne. Dokazovaním bolo preukázané, že neboli dané dôvody na nariadenie neodkladného opatrenia, a preto ho okresný súd zrušil v zmysle § 334 CSP.

26. V napadnutom uznesení okrem iného krajský súd konštatoval, že pred nariadením neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP postačuje, ak je osvedčené ohrozenie telesnej alebo duševnej integrity navrhovateľa konaním osoby, proti ktorej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje. Súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce), pričom postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Ide o opatrenie vydané v záujme ochrany jednotlivých osôb, ak existujú závažné dôvody domnievať sa, že je ohrozený ich život, telesná, duševná alebo sexuálna integrita, osobná sloboda alebo bezpečnosť. Primárnym účelom je zabránenie v akejkoľvek forme rodovo motivovaného násillia alebo násillia v blízkych vzťahoch, ako sú fyzické násillie, obťažovanie, sexuálne násillie, prenasledovanie, zastrasovanie alebo iné formy nepriameho nátlaku. Chránenej osobe má byť v odôvodnených prípadoch poskytnutá okamžitá a efektívna súdna ochrana, aby nemusela opúšťať svoje obydlie. Možno pritom spravidla vychádzať iba z tvrdení strán sporu a dôkazov nimi predložených (napr. lekárske správy, trestné oznámenia, čestné vyhlásenie tretej osoby, písomná alebo elektronická komunikácia), keďže stanovisko protistrany je obvykle v zásade protichodné.

27. Podľa názoru krajského súdu CSP nekvantifikuje násillie (jeho intenzitu alebo frekvenciu), ktoré sa vyžaduje pre vydanie neodkladného opatrenia, t. j. nemožno vylúčiť, že by bol súd oprávnený vyhovieť návrhu na neodkladné opatrenie, aj keď by išlo o jediný preukázaný (osvedčený) fyzický útok s použitím násillia. Na jednej strane je potrebné zohľadniť fakt, že pri útokoch v domácnosti medzi partnermi zvyčajne nebývajú svedkovia a je ich ťažké preukazovať, ale na druhej strane je potrebné zachovať istú dávku opatrnosti pri rozhodovaní, pretože môže ísť o vykonštruované obvinenia smerujúce k istému cieľu (napr. obmedzeniu rodičovských práv).

28. Krajský súd považoval za správny záver okresného súdu, že ide o neodkladné opatrenie podľa § 325 ods. 2 písm. f) CSP s prihliadnutím na časové súvislosti podaného návrhu a skutkové okolnosti prejednávanej veci. Žalobkyni sa síce nepodarilo osvedčiť, že 25. júna 2021 došlo zo strany sťažovateľa k fyzickému útoku proti jej osobe vzhľadom na rozhodnutie v priestupkovom konaní. Zo zhodných vyjadrení žalobkyne, plnoletej dcéry i plnoletého syna strán sporu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ sa dlhodobo dopúšťa konania, ktoré neprimerane zasahuje do telesnej i duševnej integrity žalobkyne a sekundárne aj do toho času už plnoletých detí. Obe deti vo svojich čestných vyhláseniach potvrdili, že otec sa smerom k ich matke správa nevhodne. Viackrát boli svedkami, ako otec verbálne mamu napádal, keď ju stretol v dome. Párkrát ju napadol aj fyzicky, vyhrážal sa jej, že ju zničí, zabije, preklíňal ju, vulgárne sa na jej adresu vyjadroval. Tiež

ich v nočných hodinách budil tým, že búchal vecami pod vplyvom alkoholu. Tiež bolo osvedčené, že syna v októbri 2019 fyzicky napadol (zhodné vyjadrenie žalobkyne a oboch detí).

29. Syn strán sporu zdieľal spoločnú domácnosť do mája 2021 a jeho výpoveď možno považovať za relevantnú vo vzťahu k dlhodobému spolužitiu členov domácnosti, pretože pri hodnotení ohrozenia telesnej a duševnej integrity sa spravidla posudzuje dlhšie časové obdobie. V čestnom vyhlásení dcéra uviedla, že jej mama sa bojí a nerada je sama doma z dôvodu, že má obavy zo správania otca. Tiež konštatovala, že si posledné roky všíma, ako situácia medzi rodičmi a prejavy agresivity otca spôsobili ujmu na fyzickom a psychickom zdraví matky. Ďalej uviedla, že veľmi ťažko znáša otcove správanie voči mame a aj voči nej a bratovi, a preto spolužitie otca a matky v jednom dome považuje za veľmi nebezpečné. Obáva sa, že jej zase ublíži, keď nebude doma. V správe psychologičky je pritom uvedené, že u dcéry boli prítomné depresívne epizódy, hovorila aj o rodinných ťažkostiach a napätých vzťahoch medzi rodičmi. Naopak v čase, keď sa na podklade nariadeného neodkladného opatrenia otec odsťahoval z domu, situáciu zvládala lepšie. Podľa krajského súdu takto priblížený skutkový stav veci odôvodňuje dočasnú úpravu pomerov formou nariadenia neodkladného opatrenia. Konanie jedného člena rodiny za takýchto okolností fakticky obmedzuje kvalitu života zvyšných členov rodiny. Z hľadiska presvedčivosti dôkazov je pri čestných vyhláseniach detí potrebné prihliadať na ich vek, pri ktorom je predpoklad, že sú dostatočne rozumovo vyspelé vyjadriť samostatne svoj názor. Vyjadrenia troch členov domácnosti podporené ďalšími dôkazmi vytvárajú ucelený pohľad na intenzitu nevhodného správania sťažovateľa voči svojmu okoliu počas dlhšieho obdobia. Žalobkyňa osvedčila dôvodnosť a trvanie chráneného nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a aj potrebu neodkladnej úpravy pomerov ako zákonom ustanovených predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia.

30. Ohrozenie telesnej i duševnej integrity zo strany sťažovateľa spočíva v jeho prejavoch verbálnej i neverbálnej povahy, ktoré nepriaznivo ovplyvňujú kvalitu života adresátov týchto nevhodných prejavov, najmä žalobkyne. Žalobkyňa osvedčila, že správanie sťažovateľa voči nej je traumatizujúce, nevyplýva dobre na jej psychický stav, pričom iná forma obmedzujúceho opatrenia vzhľadom na spolužitie v jednej domácnosti nie je možná. Krajský súd sa zároveň stotožnil s obmedzením doby trvania neodkladného opatrenia do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Za daného stavu dočasné vylúčenie sťažovateľa z užívania spoločných nehnuteľností nepredstavuje neprimeraný zásah do výkonu jeho vlastníckych práv a práva na rešpektovanie jeho obydľia, pretože jeho legitímnym cieľom je zabezpečenie reálnej a efektívnej ochrany duševného zdravia žalobkyne pred správaním sťažovateľa. Osvedčené právo na ochranu pokojného bývania žalobkyne (a sekundárne i dcéry strán sporu) má prednosť v kolízii pred vlastníckym právom sťažovateľa.

31. Po oboznámení sa s relevantnou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o jeho ústavnej konformite. Z dôvodov obsiahnutých v napadnutom uznesení vyplýva, že krajský súd sa, vychádzajúc z rovnakého skutkového stavu ako okresný súd, nestotožnil s právnym záverom okresného súdu, že napokon neexistovali dôvody na nariadenie neodkladného opatrenia. Podľa názoru krajského súdu podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia boli v danom prípade stále splnené, pričom zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody, ktorého ho k predmetnému opačnému záveru viedli.

32. Krajským súdom prijaté závery v napadnutom uznesení preto vychádzajú podľa názoru ústavného súdu z logickej úvahy súladnej so zmyslom a účelom neodkladného opatrenia, opierajúcej sa o primerané odôvodnenie. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu zodpovedá rozhodnutiu predbežnej povahy, ktorým rozhodnutie o zabezpečovacom opatrení je, a preto nevykazuje znaky sudcovskej svojvôle či arbitrárnosti. Napadnuté uznesenie ústavný súd považuje za vnútorne konzistentné, zrozumiteľné a reagujúce na všetky skutočnosti významné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom ani prezentovaná sťažostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť jeho ústavnú udržateľnosť.

33. Zohľadňujúc osobitnú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie konajúcich súdov, ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnuté uznesenie nenesie známky arbitrárnosti a z ústavného hľadiska je udržateľné a akceptovateľné. Je vecou všeobecných súdov, aby vyhodnotili splnenie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom do vyhodnotenia dôvodnosti jeho nariadenia, ktoré je založené primárne na skutkových otázkach, ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať alebo právny názor všeobecného súdu nahrádzať svojim uvážením. Napadnuté uznesenie krajského súdu je výsledkom procesného postupu, ktorý bol zákonný a procesnými právnymi normami predpokladaný pre túto formu rozhodovania. Preto ani v tomto smere ústavný súd nezistil pochybenia krajského súdu spočívajúce v procesnom excese takej intenzity, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (porovnaj III. ÚS 281/07, III. ÚS 169/2010).

34. V súvislosti s namietanou kvalitatívnou stránkou odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ústavný súd musí taktiež poukázať na platnú právnu úpravu, ktorá na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia nekladie rovnako vysoké nároky ako v prípade, pokiaľ ide o rozhodnutie vydané vo forme rozsudku. Uznesenie totiž predstavuje jednoduchšiu procesnú formu rozhodovania všeobecných súdov a v zmysle § 236 CSP v jeho prípade postačuje stručné odôvodnenie. Ústavný súd na túto skutočnosť vo svojej judikatúre opakovane poukazuje (porovnaj napr. I. ÚS 236/2019, I. ÚS 238/2019 či I. ÚS 114/2022). Námietky sťažovateľa týkajúce sa kvality odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý ponechal bez reakcie jeho zásadné argumenty, preto nezohľadňujú predbežnú povahu a dočasný charakter ochrany poskytovanej neodkladným opatrením. Ako už bolo uvedené, ústavný súd je pri posudzovaní ústavnej akceptovateľnosti neodkladných opatrení benevolentnejší ako pri konaniach vo veci samej a zasiahne len v úplne ojedinelých neudržateľných prípadoch, čo však nie je prípad sťažovateľa (obdobne napr. II. ÚS 422/2022).

35. Ústavný súd v nadväznosti na námietky sťažovateľa týkajúce sa vysporiadania sa s jeho argumentmi zo strany krajského súdu taktiež pripomína, že skutočnosť, že sa všeobecný súd výslovne nevyjadril k úplne všetkým tvrdeniam sťažovateľa, nemožno automaticky stotožňovať s arbitrárnosťou rozhodnutia a tým s neústavným konaním všeobecného súdu. Ako ústavný súd už v minulosti opakovane uviedol, súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu,

či už súdu prvej inštancie alebo odvolacieho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (porovnaj napr. III. ÚS 209/04 či IV. ÚS 449/2015).

36. K námietkam sťažovateľa o nesplnení podmienky bezodkladnej úpravy pomerov medzi sťažovateľom a žalobkyňou (bod 10) ústavný súd uvádza, že potreba ich úpravy musí byť bezodkladná, čo zahŕňa aj prvok naliehavosti a nevyhnutnosti. Samotný atribút bezodkladnosti však bez ďalšieho neznamena, že ide o akútny a jednorazový stav. Potreba upraviť pomery môže byť bezodkladná a pretrvávať aj po určité dlhšie časové obdobie. Súd preto nemôže danú podmienku považovať za nesplnenú iba z toho dôvodu, že sa navrhovateľ nedomáhal ochrany prostredníctvom neodkladného opatrenia ihneď po reálnom vzniku potreby bezodkladne upraviť pomery. Rozhodujúce je výlučne kritérium splnenia uvedených podmienok v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. Reálne vyhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery je otázkou voľnej úvahy súdu, ktorá však musí byť objektívne preskúmateľná na základe odôvodnenia rozhodnutia. Neodkladné opatrenie bude spravidla opodstatnené, ak navrhovateľovi hrozí vznik alebo rozširovanie škody či inej ujmy, dochádza k porušovaniu alebo ohrozovaniu jeho práv a oprávnených záujmov, prípadne hrozí zhoršenie jeho právnej pozície do takej miery, že sa mu viac neoplatí uchádzať o konečnú súdnu ochranu (*Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol.* Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 1093).

37. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa tiež poznamenáva, že nie je možné základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup orgánu verejnej moci bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

38. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

39. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

40. Z vyžiadaného odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia vyplýva, že námietky uvedené v bodoch 4 a 10 sťažovateľ uviedol prvýkrát až v ústavnej sťažnosti, a preto sa k nim krajský súd nemohol vyjadriť. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením:

41. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd vníma nerozlučnú spätosť argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k týmto článkom ústavy a dohovoru s nosnou argumentáciou porušenia jeho práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý súdny proces. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie už uvedených základných práv, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavnoprocenými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (napr. II. ÚS 78/05).

42. Z už uvedených dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ústavný súd opätovne odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

43. V prípade namietaného porušenia práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy sťažovateľ neuviedol, akým spôsobom dané právo bolo porušené napadnutým uznesením krajského súdu.

44. Ústavný súd zdôrazňuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 123) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, listiny alebo dohovoru, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti je preto zjavná úplná absencia náležitej kvalifikovanej právnej argumentácie.

45. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa aj esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

46. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

47. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti a ani návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. februára 2024

Robert Šorl
predseda senátu